
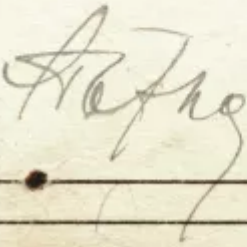

Repatriační Karta Jana Fischera

<p>Československý Repatriační Úrad Чехословацкий Репатриационный Орган Czechoslovak Repatriation Office</p>	
Rodné meno: Фамилия и имя: Family name:	Jan Fišer
Deň, miesto a štát narodenia: Год, месяц, день и место рождения: Date, place and country of birth:	19.VII.1921. Praha, ČSR
Povolanie Занятие: Occupation	studující
Miesto určenia: Место направления: Desired destination:	Praha, ČSR.
Vlastnoručný podpis: Подпись владельца: Signature of holder:	Jan Fischer
V B N	<p>6.IV.1945.</p> <p>dňa дня date</p>
<p>V KOŠICE.</p> 	

Tohle je můj poválečný identifikační průkaz, který jsem dostal od Československého repatriačního úřadu v Košicích. (Tyto průkazy byly vydávány všem těm, kteří po válce neměli žádné dokumenty, mnoho Židů si je ponechalo až dodnes).

Když jsme uslyšeli (byli jsme v Polsku po osvobození koncentračního tábora), že Košice a východní Slovensko jsou naše, rozhodli jsme se tam vydat vlastní pěš. Cesta přesto nebyla bez obtíží. Rusové nás několikrát zastavili a snažili se nás dostat do svojí armády, což jsme neměli samozřejmě vůbec v úmyslu udělat. Řekli jsme, že se hodláme připojit k naší armádě pod velením

generála Svobody.

V Košicích jsem dostal práci na Ministerstvu informací. Jednoho dne, protože věděli, že jsem v Terezíně hrál divadlo, mě někdo vyzval, že potřebují lidi do rozhlasu, že budou zase vysílat. Takže jsme tam byli tři čeští hlasatelé, někdy v dubnu 1945. V té době byl vydaný Košický národní program a náš hlavní úkol, bylo vysílat ten dokument do okupovaných území. Jedna věc mě však stále udivuje. Nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by naše vysílání z Košic poslouchal. A já byl tak hrdý, že jsem přispěl k vybudování nové republiky...

Pak přišla mobilizace. Musel jsem opustit rozhlas a jít do armády. V Košicích mě odvedli a dostal jsem se do Popradu do důstojnické školy. Šli jsme do Levoče pěšky, myslím, že nejezdily vlaky. Byl jsem asi dva a půl měsíce ve Svobodově armádě, ale na frontě jsem nebyl. Ve škole jsme vyfasovali německé letní uniformy, jako byly ty, co nosili Němci v Africe, a taky tenké přikrývky. Byl začátek dubna a pořádná zima. Bylo pro mě dost těžké v sobě vykřesat nějaké vlastenecké nadšení.

Pak konečně 9. květen! Konec války, čas jít domů! Další den jsem se zeptal, jak dlouho budeme ještě ve škole zůstat. Domů se prý dostanu coby nadporučík v září! Nikoho nezajímalo, jestli někdo z mé rodiny nebo přátel přežil. Ale mě to zajímalo. V zoufalství jsem zašel k vojenskému doktorovi a řekl mu celou pravdu. Na chvíli se na mě zadíval a pak řekl: "Vy jste krátkozraký, že? A máte chronickou bronchitidu." Ten starý dobrý doktor. Šel jsem k jinému regimentu, kde jsem měl být demobilizovaný. To bylo v Kroměříži.

Nasedli jsme na vlak do Prahy. Podařilo se mi najít několik kamarádů a dokonce i pár lidí, kteří se vrátili z koncentračních táborů nebo z Terezína, ale nikdo z mé rodiny se ještě nevrátil. Jel jsem zpátky do Kroměříže, kde jsem měl podepsat prohlášení uvádějící, že jsem nedostudoval střední školu, abych tedy mohl být demobilizován. V tom druhém regimentu byl naprostý chaos. Nakonec jsem 11. června 1945 stál na Václavském náměstí. Neměl jsem nic a nikoho.